

Slags Støn i saa Henseende. Saaledes som Vædringsforslaget under Nr. 2 er affattet: „medmindre det godtgøres, at han ved Erhvervelsen ikke har været i god Tro eller har handlet med grov Uagtsomhed“, vil jo desuden det Spørgsmaal rejse sig: hvem skal godtgøre det? Skal det være Selskabet, der skal paatage sig at godtgøre det, saa vil det jo føre til, at man kan slaa en Streg over den Mulighed, at Selskabet nogen Sinde nægter Udleveringen, saa vil vistnok det faktisk Resultat blive det, at Selskabet altid udleverer, og dersom man mener, at Publikum ikke er tjent med det, men er bedre tjent med, at Udleveringen i visse Tilfælde møder Hindring, saa mener jeg, at en saadan Vædring som den under Nr. 2 ikke vil være tilraadelig.

Hvad det ærede Medlems Vædringsforslag til § 6 angaar, har jeg heller ikke noget derimod at erindre. Kun kan jeg ikke erkende, at det skal være saa overmaade nødvendigt. Thi ganske vist staar der, som den ærede Ordfører ogsaa bemærkede: „ved særskilt Overdragelse af Garantibeviset stiftes der for Modtageren Ret som Haandpant-haver“, og man kunde maaske saa sige, at der mangler en Tilfendegivelse af, at den af Modtageren erhvervede Haandpantret kan overdrages til andre. Men jeg antager, at det er Lovforslagets saa vel som ogsaa Udvalgets Mening, at en saadan udtrykkelig Udtalelse ikke behøves, da det synes at være en ganske selvfølgelig Ting. Paa den anden Side ser jeg ikke, at der kan afstedkommes nogen Skade ved at affatte den omtalte Passus saaledes, som det er foreslaaet under Nr. 4, og derfor skal jeg heller ikke have noget derimod at indvende. — Hvad Vædringsforslagene til § 7 angaar, da maa jeg ligesom den ærede Ordfører være af den Mening, at det dog ikke vilde være heldigt at komme til det Resultat, at Selskabets Kontor altid skulde være Betalingsstedet. Jeg ser ikke, hvorfor man her skal gøre et saadant Indgreb i den almindelige Kontraktfrihed, og hvorfor man ikke skulde have Lov til i Garantibeviset at stipulere et andet Betalingssted for Gælden. Naturligvis maa man ved Siden deraf have en saadan Regel som den, der indeholdes i § 8, at naar det ikke vides, hvem der er Thøndehaver af Garantibeviset, maa der kunne finde en Deponering Sted, men det forekommer mig, at de Bekvemmeligheds-hensyn, der kunde være forbundne med at bestemme, at Betalingsstedet altid skal være Selskabets Kontor, ikke ere tilstrækkelige til, at man skulde gøre et saadant Indgreb i den naturlige Kontraktfrihed.

Hvad angaar Vædringsforslaget til § 7 under Nr. 5 b, har jeg jo tidligere udtalt mig i den Retning, at jeg tror, alt vel overvejet, at det vil være det rigtigste at holde sig til Udvalgets Vædring i den Henseende. Dette Forslag (Nr. 5 b) gaar jo kun ud paa at føre Lovforslaget tilbage til det oprindelige, og for saa vidt kunde jeg naturligvis ikke have noget derimod, da det jo er det af Regeringen forelagte Lovforslag, man vil vende tilbage til. Men ved de Forhandlinger, jeg har ført med Udvalget, har jeg dog faaet det Indtryk, at det vistnok vil være det rigtigste at opstille en absolut Regel for, hvad der skal iagttages. — Hvad Vædringsforslagene til § 8 angaar, kan jeg for min Del egentlig ikke se, at der er nogen videre Betænkelse ved dem, skønt jeg paa den anden Side heller ikke kan betragte dem som egentlig fornødne. Thi fordi der i en Lovbestemmelse staar, at man skal betale en Pantegælds Beløb med Renter til Forsaldsdagen, og der saa staar „samt videre paaløbne Renter og Omkostninger“, maa saadanne Ord selvfølgelig altid være saaledes at forstå: for saa vidt der er Renter og Omkostninger. Naar en Lovbestemmelse siger ganske i Almindelighed, at den og den har at betale sin Gæld med Renter og Omkostninger, maa det dog altid forstås saaledes: for saa vidt der er saadanne. Man kan dog ikke, fordi en Lovbestemmelse bruger saadanne Ord, gaa ud fra, at der altid skal være Renter og Omkostninger — det kan jo f. Eks. være, at en Gæld er rentefri. Jeg kan derfor ikke anse Vædringerne for nødvendige, thi § 8 kan dog aldrig forstås anderledes, end at der skal forlanges et Depositum, der kun omfatter Renter og Omkostninger, for saa vidt der kan være Tale om saadanne. Det blev bemærket af den ærede Forslagsstiller, at han ansaa det for ønskeligt, at det blev taget under Overvejelse, om man ikke burde opstille som Regel, at Deponering overhovedet kun kunde ske indtil Forsaldsdagen og ikke efter Forsaldsdagen. Det forekommer mig at være meget tvivlsomt og at være en Regel, som næppe vil være i alle vedkommendes Interesse. Den gode gamle Regel, at en Kreditor tager sine Penge, naar han kan faa dem, synes mig dog her at tale for, at naar en Deponering tilbydes, bør den ikke nægtes modtaget, selv om det er efter Forsaldsdagen. Jeg tror, at Publikum i Almindelighed, navnlig de fleste Kreditorer, ville være tilbøjelige til at sige: Nej, naar man kan faa fat paa sine Penge, er det dog bedst ikke at